

SPORT

Organ för
Idrottsföreningen Kamraterna
Sverige och Finland.

N:o 8 A.
1898.

Prenumerationspris:
helt år kr. 2,00
trofjerdedels år » 1,60
halft år » 1,10
kvartal » 0,60
befordringsafgiften ej
inberäknad.

Utgifvare:
Gösta Settergren.

Redaktion:
E. Bergvall, E. Krantz,
E. H. Malmberg.

Annonspris:
10 öre pr □-cm.

Utgifningstid:
Den 10 och 25 i hvarje
månad.

10 Maj

Första Årgången.

En god kamrat till sommaren.

För »Sport» af L. J.

Nu är våren kommen, och sommarlofvet, det långa, härliga sommarlofvet stundar; redan nu skola med rätta planer för ferierna i god tid uppgöras, så att den dyrbara fritiden ända från början kan väl användas och den »frigifne» ej genom ljuft men förslappande dagdrifveri kommer in i sådana vanor, att hans behållning af årets skönaste tid blir den minsta möjliga.

Många och omväxlande äro tvifvelsutän de sätt, hvarpå ferierna nyttigt kunna användas, nära nog lika talrika som människornas skiftande lynnen. När jag därför här vill fästa uppmärksamheten på och särskildt framhålla en sommarsysselsättning, så sker det, dels emedan jag själf af densamma hämtat glädje och hälsa, erfarit dess nytta och vet hur väl den passar både unga och vuxna, dels därför, att den synes mig alltför litet uppmärksammas af oss svenskar. Jag tänker på konsten att bygga sin egen kanot samt, sedan man blifvit förtrogen med densamma, välja den till kamrat under sommarens ströftåg och färder. Med dess hjälp kan man lätt taga sig fram på våra talrika invatten, eller genomkorsa

våra stora skärgårdar, det må sedan gälla en liten stilla bäck, en skogstjärn eller en stor, stormig fjärd med hvittoppade böljor. Från kanoten låter sig fiske lätt bedrivas vare sig det gäller att använda metspöet, långrefven eller kräfhåfven. Med ett ord en användbarare, nöjsammare och säkrare kamrat får man leta efter.

Men liksom vid all annan samvaro, som skall bli lycklig, är det äfven vid denna ett oeftergiftligt villkor att man känner hvarandra i grund och botten; och bäst sker en sådan bekantskap genom att den blifvande kanotisten börjar sin bana med att själf bygga sin farkost. Häri-genom vinnes, oafsedt nöjet, många fördelar, först och främst att den, som känner hvar skruf, hvar ribba och hvar söm i sin båt, han vet ock hvad båten tål och hur den skall repareras, om sådant blir af nöden, samt kan därför med så mycket större trygghet lita på sin vän. Vidare är ett sådant arbete en ingalunda föraktlig öfning i snickeri och befordrar öfver hufvud taget händighet och förmåga att reda sig. Slutligen blir man naturligtvis mera fästad vid och därför ock mera rädd om ett redskap, som man själf fått möda sig med att bringa till stånd. Således är mitt första råd till de friska viljor, som tänka ägna någon del af sin ledighet till att inviga sig åt kanot-

idrotten: bygg Eder kanot själf eller deltag åtminstone så mycket som möjligt i dess byggande! Endast paddeln torde i regel vara för svår att tillverka själf. Därtill fordras utom en god modell äfven en mindre vanlig slöjdskicklighet.

Men innan kölen kan sträckas, måste vi besluta oss för hurudan arken skall bli. Redan af privatekonomiska grunder torde för en pojke knappast kunna bli tal om annat än en s. k. segeldukskanot, som dessutom, oafsedt sin relativa billighet, äfven kan uppvisa många andra fördelar såsom lätthet, jämförelsevis stor täthet, okänslighet för frost. En utmärkt ritning till en segelduksbåt finnes i Tidning för idrott, årg. 4, (1884), n:r 10, där alla för byggandet viktiga delar återgifvas i naturlig storlek samt de andra i förminskad skala. Ritningen åtföljes af en noggrann byggnadsbeskrifning och förskrifver sig från vårt lands förnämsta auktoritet på detta område, märket C. S:th. En annan likaledes utförlig byggnadsbeskrifning finnes i en liten af förre rektorn för »svenska läroverket» i Helsingfors, D:r Aug. Ramsay författad bok »På sommarfärd i kanot», Borgå 1890, pris c:a 1.30. Af dessa två typer föredrager jag obetingadt den först anförda. Dock skulle jag i enlighet med hvad som brukats här i Upsala på de senaste åren vilja föreslå en liten ändring i C. S:ths byggnadsplan, en ändring som är hämtad just från det i Finland brukliga byggnadsättet af dukkanoter. Man gör kanske lämpligast de sidoväggar, som vattentätt skola afskilja sittrummet från den öfriga kanoten och sålunda göra kanoten osänkbar och säker som en lifboj, af oljad och målad segelduk och ej af trä. Sittrummet blir härigenom lättare att göra verkligen vattentätt, och det hela väger dessutom något mindre, men denna lilla olikhet medför ingen annan förändring af de ursprungliga ritningarne än att »gafveln *abcde*» göres så mycket bredare och djupare som den på ritningen utsatta af trä bestående bordläggningen är tjock, detsamma gäller om »gafveln *fghik*», som likaledes på hvar sida samt nedåt ökas med c:a 19 mm.

För dem som ej kunna förskaffa sig tillgång till ofvan anförda nummer af T. f. I. vill jag nämna, att Sports redaktion benäget åtagit sig att till låns på kortare tid tillhandahålla detsamma, samt att däri förekommande ritningar finnas kopierade och på ofvan antydt sätt ändrade, hos innehafvaren af Upsala universitets slöjdverkstad, hr Rydelius.

Innan vi lämna kapitlet om kanotbygget ännu ett råd. Använd så vidt möjligt är goda material. Det lönar sig ej att köpa billig men för detta ändamål dålig duk eller att inbespara några öre eller någon krona genom att använda järnskrufvar eller rakt af spikar i stället för skrufvar af messing eller åtminstone kopparspik. Äfven om Ni själf mot förmodan ej vore hågad att behålla Eder kanot mer än en sommar, så har själfallet en väl hopkommen och därför väl bibehållen båt ett helt annat försäljningsvärde än en rostfläckad med skamfilad och lappad duk.

Låtom oss antaga, att kanotens skelett långsamt men säkert fullbordats, visande den ena efter den andra af sina vackra bågböjda linier. Segelduken har utsträckts däröfver och olja och färg ha sakta, ack så tålmodspröfvande sakta torkat. Ja, nu är det glada ögonblick kommet då vi få sjösätta vårt verk. Härför och som hjälp vid den första istigningen är det nog bäst att någon vän eller kamrat, hälst en äldre kanotist anlitas. Emellertid kan man lätt nog reda sig äfven honom förutan. För den mer teoretiskt anlagde vill jag nämna, att en utmärkt handledning i kanotens skötsel, författad af kommandör Carl Smith, ingår som nummer 1 i Illustrerad Bibliotek för Idrott.

Ja, till sist ännu ett råd: är Ni ej förut van vid att sköta ett segel, så börja ej att segla i kanot förr än lång och flitig öfning gjort Er fullt van vid dess rörelser och herre öfver dess manövrering under paddel. För resten behöfver jag väl knappast påpeka, att någon kryss eller öfver hufvud något annat än segling med öppen vind ej kan äga rum i de vanliga dukkanoterna med deras ytterst obetydliga köl.

Och så ännu en sak, som jag så när glömt, så själffallen är den: *innan Ni ger Er till kanotist, lär Er simma*, men simma så, att Ni äfven med kläderna på kan reda Er åtminstone nödortfigt. Paddling i kanot är visserligen ej farligare än t. ex. rodd i vanliga roddbåtar, och jag känner åtminstone en skicklig och djärf kanotman och därtill en, som i många år i sin ark bedrifvit skytte och fiske med, tror jag, och som, ehuru ej simkunnig, redt sig bra, fastän han åtminstone en gång gått rundt med skutan. Men sådant är ej allom gifvet, och därför: *lär Er simma!* Det allena kan ge säkerhet och därmed lugn och djärfhet. På varma, soliga dagar, då Ni ändå ligger länge i badet, så tag kanoten med. Lär Er att ridande gränsle öfver densamma gå upp i den ur vattnet och ned däri igen. Denna färdighet är lätt förvärfvad och kommer väl till pass både vid kantringar och om man vill bada ur kanoten, en sak, som jag ofta gjort och hvars största svårighet består i att sedan man efter badet väl hunnit upp i kanoten åter,— dra på sig byxorna. Hvälf kanoten rundt, och res den så upp igen samt länsa den med svampen, hatten eller hvad för tillhygge Ni använder som pump. Med ett ord, använd de soliga badstunderna till att stifta intim bekantskap med Er nye vän och öfva Er att möta alla de eventualiteter, som kunna inträffa.

* * *

Nu har Ni genom flitigt användande blifvit fullt herre öfver Er nya båt, och alla den närmaste hemtraktens annars otillgängliga smyghål äro genomkorsade och reta ej längre med nyhetens behag. Ja, då är långfärdernas tid kommen. De må sedan utsträckas till veckor eller endast upptaga en dag eller par. Företag åtminstone ej Edra första långturer ensam. Leta därför rätt på en likasinnad kamrat, äfven han kanotman. Skaffa Er en duglig fickkompass, Generalstabens karta öfver den omgifvande trakten, en vaxdukspåse med ett ombyte af kläder och toilett saker samt en lätt men närande matsäck samt litet grejor att reparera båten med, och Ni är färdig. Klart är, att

om man vill draga full nytta af kanotens framkomlighet, bör man hvarken sky små eller grunda vatten, som ej tillåta större farkoster att komma fram, ej heller bör man draga sig för en kortare landtransport, hvarigenom kanske en krok på flera mil kan undvikas. Smärre vägstycken bäres kanoten lätt af två man, och äfven om man är ensam, kan den surras tvärs öfver t. ex. ett par gärdsgårdsstörar, hvilka med sin ena ända sedan få släpa längs marken, medan kanotmannen själf ställer sig som dragare mellan de som skalmar tjänstgörande främre ändarne. Äfven hästskjuts kan ofta vara nyttig, ja, t. o. m. användande af ångbåt kan i nödfall, om det gäller att vinna tid och hasta öfver redan kända och genomkorsade sträckor, låta försvara sig. Med ett ord, genom sin litenhet och lätthet äger kanoten stor förmåga att på olika sätt transporteras och tillåter därför att sammanställa de mest oväntade och intresseväckande reseturer.

Följ således mitt råd: bygg eller i nödfall köp en kanot, lär Er att handtera den, och genomströfva med den ensam eller i sällskap först den närmaste hembygden och sedan allt vidsträcktare delar af vårt sköna, vattenrika land. Och när Ni själf fått lära Er älska denna idrott, så sprid kärleken därtill till vänner och kamrater. Men när vintern stundar så var barmhertig mot Er sommarkamrat, unna honom ett skyddande tak och låt honom ej förstöras på första bästa strand där Ni senast råkat draga upp honom.

Med velociped i berglandskap.

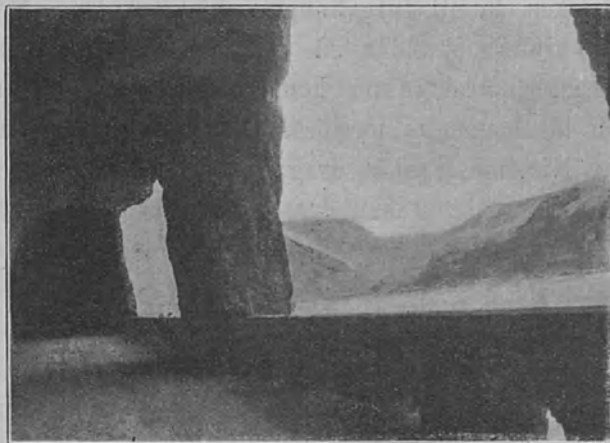
För »Sport» af *Greta Felt*.

Slut från föreg. nummer.

För länder, hvilkas hufvudmassa utfylles af skyhöga toppar, skyggar hjulturisten esomoftast. Men den, som en gång åkt velociped i Schweiz och Norge, han drages åter dit af längtan. Dessa trakter, som hvarje sommar håfva efter engelsmännens klingande guld med större gridskhet än den svenska ungdomen en första augusti-

natt efter kräftor, — de hafva förstått att nedlägga pänger och möda på sina landsvägar. Fjällen, naturskönheten — det är kräftorna, men de ypperliga vägarne och hotellens mångfald — det är häfvar och burar.

I Tirolen, Sachsiska Schweiz, Harzbergen äro bergstrakternas chausséer öfverlägsna de kringliggande slättlandens. Äfven hos oss börjar man, att lägga stigande vägar med större omsorg. Lutningsförhållandena regleras, 1 : 20 föreskrifves som maximum. Därför åker man också nu på de nya vägarne i Öfre Dalälvens älfdal (Idre, Särna, Älfdalen) ganska tryggt flera kilometer utför utan nämnvärd bromsning (bättre mottrampning) i svängarna. Därför åker man ock utan svårighet med en lättlöpande maskin samma väg uppför, ty stigningen är så jämnt fördelad. Äfven i vår sydligaste fjällprovins, Jämtland, ha vi sådana vägar. Det oafvisliga krafvet är, att körbanans yta är af bästa, hårdaste beskaffenhet. Skrifvaren af dessa rader höjde sig en gång under en hjultur i Thüringerwald c:a 330 meter på en sträcka af 7,1 km., d. v. s. ungefär 1 : 21 (1 meter på 21 meter), och detta i en enda sakta stigning (motlutning, såsom de säga norrut). Det skedde med

AXENSTRASSE MED »GALLERIER».
(Vid Vierwaldstättersjön, Schweiz.)

långsam åkning, 13-14 km. per timme. Det finnas landskap, där vägen bär backe upp och backe ned; där älska ungdomliga velocipedister, att i stormande karriär jaga utför och med samma vilda fart

uppför $\frac{3}{4}$ af nästa något högre backe. Denna metod utsätter ryttaren för stark hjärtklappning och faran af kramp och får blott undantagsvis och i måttlig utsträckning förekomma.

LANDSVÄGSPARTI FRÅN NORGE.

Hård, jämn, väl skött landsväg är hjulturistens eldorado, den må gärna bära uppför. Nu kan ju ej nekas, att vi i Sverge ännu stå långt efter t. ex. vårt broderland i detta hänseende; där åker man på hårdt makadamiserade vägar af så god beskaffenhet, att det t. ex. en timme efter ett våldsamt regn är ett nöje att begagna dem. Så kan man med mindre besvär åka velociped från *Romsfjorden* till *Kristiania* tvärs öfver *Dovrefjäll*, än man t. ex. i Sverge hjular den ungefär lika långa i »slättlandet» löpande kustlandsvägen från *Stockholm* till *Sundsvall*. Den förra går upp till 460 km., genom den härliga *Romsdalen*, genom den berömda *Gudbrandsdalen*; man bör där afskåra den backigaste delen genom en förtjusande ångbåtstur på sjön *Mjösen* (Lillehammer—Gjøvik); hvarigenom hela vägen nedbringes till c:a 38 nymil, hvilka man *kan* — men icke bör — hjula hvar enda kilometer. Den längsta sträcka, som manar till promenad, är mellan *Stueflaaten* och *Ormeim*, där på $13\frac{1}{2}$ kilometers väg $11\frac{1}{2}$ utgöra stigning 1 : 20, 1 km. fall 1 : 20, och 1 km. jämn väg. Här bör »gås hvad gås kan». Ty till sist

en varning: hjula aldrig flera mil i sträck utan någon kilometers gående till fots! Detta äfven, när du hjular på bästa jämna mark. Det är rätta medlet mot musklernas öfveransträngning. Och om man åker i berglandskap, förefaller det ju lämpligast, att förlägga dessa promenader till uppförsbackarna. Ehuru det märkliga ofta kan hända, att det är klokare att åka uppför (sakta, icke i vild fart!), men delvis gå utför. Sådant hände mig på schweiziska gränsen. — Ja, det låter för slättlandets barn som dåraktigt tal, detta, att hjula tvärs öfver *Dovre* från Atlanten till — ja hvarför icke ända fram till Östersjön? Men den, som gjort färd, »längtar dit igen».

* * *

Förra nummer af »Sport» visar ett landsvägsparti från Schweiz. Vi bringa i dag ännu ett dylikt, samt ett från Norge. De illustrera vårt tal om de pängar och den möda, som berglandskapens beboare nedlägga på sina chauséer. Sprängda ur klippan, ibland som tunnlar gående genom berget, ibland hängande vid bergets rand hundrade meter öfver den i djupet forsande älfven, förena de genhetens och den angenämaste åkningens behag med ett fenomenalt slöseri på skön utsikt.

* * *

Säsongen är här; förbered dig till färd ut på vidderna, upp på höjderna!

Två månaders vistelse i Lappland sommaren 1895.

För »Sport» af *Gunnar Sandberg*.

Forts. fr. föreg. nummer.

J en myr bortom Toarisjokk sköt jag en Svartgrå snäppa (*Totanus fuscus*), och när jag kom för att taga upp den, uppflog framför mig en Dalripa (*Lagopus subalpina*), hanne, hvilken nära nog skrämde mig med sitt skri. Under vägen fram till Aborrträsk sågo vi tvänne Sidensvansar (*Ampelis garrulus*). Jag följde en lockton af några Lappmesar och kom så ned till en kärrkant. Men här kunde jag ej annat än slå mig ned, ty den utsikt, som nu utbredde sig, var mer än skön och härlig

att skåda. Enligt min åsikt, skulle ingen, som framgått här, kunnat fortsätta vandringen, utan att först en stund hafva dröjt för att betrakta det vackra landskapet. — Framför mig den spegelblanka ytan af Nietsakjärvi, hvars stränder voro be vuxna med blandad löf- och barrskog. Vid horisonten en molnhöljd himmel, där ur ett moln midnattssolen syntes framskynta, kastande sitt purpur öfver nejden. Skada blott att jag ej kunde återgifva det i färger.

Till Aborrträsk's lilla trefliga nybygge, hvilket äges af nybyggaren Nordvall, framkommo vi kl. 2 på natten. Som allt på gården syntes försänkt i sömn togo vi kvarter å en höskulle. Efter denna färd fick jag höra, att det här uppe ej alls tages illa upp, om man midt i natten purrar gårdens folk, för att få sig en kopp kaffe, utan att de till och med göra en sällskap vid inmundigandet af detsamma. Vi fingo emellertid för denna gång vara utan kaffet, men skaffade oss likväl torrt hö eller »ho», som lappen kallar det, i våra lappskor. Intogo därpå vår frukost, om vi så få kalla den måltid, vi nu på morgonkvisten utur vårt medförda matförråd framto. Därpå försökte vi att om möjligt få njuta några timmars välbehöflig sömn, men detta lät sig ej så lätt göra. Vi måste nämligen med vårt pick och pack fly därifrån, lämnande den oefterrättliga myggen som herrar på platsen. I en gammal fiskbod eller hölada vid stranden af träsket togo vi därpå vår tillflyktsort. M. öfvergaf nu hoppet att få hvila, men hade den godheten, att åtminstone låta mig söka finna sådan. Härmed nedstufvade han mig i litet gammalt hö, som fanns i boden. Han företog sedan ensam en färd utefter träsket, samt sköt därvid några fåglar. Efter en timmes tid var han åter tillbaka, och som gårdsfolket nu börjadt röra på sig, gingo vi fram till gården för att få oss det efterlängtrade morgonkaffet. Därvid fingo vi göra bekantskap med gubben Nordvall, en rätt gemytlig sextioårsman, hvilken bodde här med hustru och tre barn, tvänne söner och en dotter. Detta lilla nybygge har en viss påminnelse af den lilla Grindstugan

invid Upsala. Här kan nämligen den besökande erhålla en god middag eller supé, och konsten att ordna och ställa det trefligt ligger just i gumman Nordvalls smak.

Emedan vi bestämdt oss för att styra färden till Muddus myr, som ligger ett godt stycke från Aborrträsk, hvilade vi här ut. Med gubben Nordvall voro vi snart inbegripna i ett lifligt samspråk om jakt och fiske. Äldste sonen tycktes vara rätt intresserad för samlandet af ägg, och afyttrar äfven någon gång sådana till besökande. De äggkullar, han då för tillfället ägde, togo vi nu i betraktande. Här, vid Aborrträsk, göra lappar rätt ofta visit på nedgåendet till Gellivare. De medföra därvid någon gång ägg, eller »Mojni», som lappen säger, och dessa erbjuda de då unga Nordvall att köpa. Fingo äfven veta, att om man vill fråga en lapp, om han har ägg att sälja, heter det: »Läkka mojnit mornet voabetith»; och vill man veta om han samlar ägg, heter det: »Tjoaget mojnit». Innan affärden blefvo vi bjudna på frukost, bestående utaf kokt sik samt smörgås jämte ypperlig mjölk. Siken förekommer häruppe i riklig mängd, och är dessutom så fet, att, vid kokning af densamma, man efter 5 skålp. erhåller omkring 1 liter flott. Detta flott användes här såsom sås, och öfverblifna rester samlas i små fjerdingar, att under vintern användas till skosmörja. Den förnämsta inkomstkälla för dessa nybyggare är fisket, och för gubben Nordvall isynnerhet lönande, då intill hans ägor finnas trenne fiskrika sjöar. Namnen å dessa äro Nietsak, den största, samt Siava och Kelvajärvi, den sednare är dock den mest fiskrika. På en höjd i nordväst, cirka 20 min. väg från gården finnes en liten utsiktshydd, som mycket väl synes från stället, där hon på höjden lyser rödfärgad med sina hvita knutar.

Ifrån det gästvänliga Aborrträsk fortsatte vi sedan färden, tagande vägen genom skogen till Unna Muddus. Flera änder flögo här utefter träsket, och i dyn på stranden syntes spår af gäss. M. fann ett bo af knipa, jag ett dito af strandpiparen. Långe vandrade vi omkring här,

och tänkte fortsätta färden till Stour Muddus, men emedan vi ej voro säkra att hitta rätta vägen, drogo vi oss åter till Aborrträsk, dit vi anlände sent på eftermiddagen. Under vår bortovaro hade gubben Nordvall varit ute på fiske och medförde därifrån ej mindre än 5 à 6 pund sik. (Vid större fångst af sådan, saltas den ned i fjärdingar, och betingar då ett pris af 10 kr. pr fjärding).

För en landtmätare Schwalbey blefvo vi nu presenterade. Han var här ute för ordnandet af nybyggen. Bland annat upplyste han oss om att det för hvarje svensk medborgare står fritt, att här uppe emottaga en sträcka jord, samt skog till timmer, för att åt sig uppföra en byggnad om 2:ne rum och kök samt en ladugård för 2:ne kor. Inom 15 år skall detta vara färdigt, och äger han rättighet att odla och rödja efter behag. Af staten erhåller han, då allt är färdigt, 500 kr. Herr Schwalbey medförde ett s. k. sofnät, som, enligt hvad jag kunde finna, är det lämpligaste jag sett i den vägen, för utestängande af mygg.

Emot aftonen började det draga sig till regn, hvarför vi måste lämna Aborrträsk, dock först sedan vi lofvat Nordvallarne att snart åter hälsa på hos dem.

Följande Kälvajokk i den mest oländiga mark, där vi nära nog fingo rödja oss fram, framkommo vi till Kälvajärvi kl. 1 på natten den 22, naturligtvis med myggen i släptåg.

Af ris och gamla stammar gjorde vi nu en eld för att om möjligt »röka» de besvärliga plågoandarne. De funno då för godt att försvinna, till stor lättnad för oss, ty nu först kunde vi börja vår måltid. M. fann en båt och en gammal panna, hvilken senare kom oss väl till pass vid kokandet af medförd choclad. Vår servis bestod utaf en anjovisburk, hvars innehåll vi förut inmundigat. Burken fick nu fungera som kopp, och hade vi brist på socker, så icke på salt, ty chocladen, varm som den var, tog naturligtvis sältan åt sig. Drycken var ändock rätt njutbar för oss, trots sin egendomliga sammansättning.

Forts.

Från Sportvärlden.

Idrottens nationella betydelse.

Sveriges allm. idrottsförbund hade torsdagen den 28 april årsmöte å Grand Hotel, Stockholm.

H. K. H. Kronprinsen satt som ordförande.

Af årsberättelsen framgick, att förbundet har 159 ständiga och 3,062 årsbetalande ledamöter. Inkomsterna ha, hittills utgjort 28,000 kr., utgifterna omkring 20,000 kr. behållningen bortåt 8,500 kr.

Styrelse valdes, och består densamma af Sveriges förnämsta auktoriteter inom idrottsvärlden. Ordförande är H. K. H. Kronprinsen.

Major *V. G. Balck* höll efter de korta förhandlingarnas slut ett som vanligt med öfvertygelse och kläm framfördt föredrag om »*Idrottens betydelse för karaktärsdanningen såsom ett medel att höja vårt folks lifskraft.*»

Talaren utgick från den sanningen, att den fysiska utvecklingen måste vara det underlag, hvarpå en verklig utveckling skall byggas. Han sökte påvisa idrottens sociala betydelse såsom en utjämnare af skrankorna mellan de olika folkklasserna; idrotten arbetade sålunda i humanitetens tjänst. I moraliskt hänseende ägde den ej mindre betydelse. Det vore den starka, sunda härdade kroppen, som kunde vara en lydig tjänare åt den andliga människan, då däremot de svaga lemmanne och musklerna vore tyranniska herrar, ständigt benägna till ondt. Sträng fysisk uppfostran på moralisk och kristlig grund, det vore hvad han ville inskräpa hos alla. Lysande exempel på hvad ett sådant uppfostringssätt kan åstadkomma, vore den sunda mäktiga engelska nationen.

Den brännande frågan om täflingarnas berättigande på idrottens område vidrörde talaren ganska utförligt och betonade synnerligen kraftigt att just täflan vore moder till framåtskridandet, täflingsandan, själen i all idrott. Dock skulle man gifvetvis vakta sig för skadliga öfverdrifter. Täflingarnes uppgift vore att skapa viljekraftiga karaktärer. Till sist riktade talaren en varm uppmaning till alla att stödja idrotten, icke minst pekuniert. Vägöreheten vore stor i våra dagar. Den gälde dock främst de sjuka. Vore det ej skäl, att ock dela med sig litet åt de friska? Hälsovård vore viktigare än sjukvård.

Talaren belönades med kraftiga applåder.

Som en afslutning af sammankomsten förevisades en mängd praktiska sciopikonbilder ur idrottslivet.

Den danska Marathonlöpningen, 40,2 km., ägde rum söndagen den 24 april, och uppnåddes därvid de mest lysande resultat.

1:sta pris eröfrades af hr M. Olsen, K. F. F., med en tid af 2 t. 56 m. 30 s., 2:dra pris: O. Seitzberg, K. F. F., 3 t. 5 m. 30 s., 3:dje: Hallstein Bjerke, »Tjalve», 3 t. 5 m. 45 s., 4:de: Ernst Fast, Sundbybergs Idrottsklubb, 3 t. 11 m. 30 s.

Till jämförelse kunna vi meddela, att vid de Olympiska spelen i Athén 1896 sprang den grekiske bonden Louis på 2 t. 58 m. 50 s.

I. F. K.

I. F. K:s allm. täflingar. Af misstag inflöt i förra numret ett meddelande, att spjutkastningen skulle ske med höger- och vänsterkast. Detta är dock felaktigt, och vi bedja nu få meddela, att vid alla kast räknas blott högerkast. Dessutom bör tilläggas, att skjutning sker på 12 meters afstånd.

Sommar-Program för I. F. K., Centralföreningen.

Maj 1:sta.

Salongsgevärsskjutning å Skogsinstitutet kl. 9 f. m. 8 skott, 10-ringad tafla å 12 m. afstånd. Villkor för S. 78 p., för B. 75 p.

8:de.

Terränglöpning efter spår om vandringspokalen. 10 km. bana. Samling vid Kongl. Borgen kl. 9 f. m. Start 9.30.

15:de.

Spjut- och discuskastning, längdsprång samt omtäfling i kulstötning sedan 1897. Villkor för längdsprång, S. öfver 525 cm., B. öfver 475 cm.

19:de.

Velocipedutflykt till Gustafsberg. Samling kl. 9 f. m. vid Södra Bantorget.

22:dra.

Täflingar i löpning å 100 m., höjdsprång och gång å 2,500 m. Villkor för löpning, S. under 12 ²/₅ och B. under 13 sek., för höjdsprång, S. öfver 155 cm. och B. öfver 140 cm., för gång, S. under 12.45 och B. under 13.15 m.

29:de och 30:de.

»Kamraternas 4:de allmänna täflingar»
i Upsala.

Söndagen den 29:de.

Samling vid Upsala järnvägsstation kl. 10,30 f. m. där programmet för täflingarna delgifves. Täflingarna börja kl. 1 e. m.

Juni 5:te.

Velocipedutflykt till Drottningholm. Samling kl. 9 f. m. vid Rödbotorget. Ej velocipedåkande medlemmar kunna medfölja ångbåt från Riddarholmen kl. 9 f. m.

12:te.

Velocipedutflykt till Södertälje. Samling vid Slussen kl. 8 f. m. Ej velocipedåkande medlemmar kunna medfölja ångbåt från Riddarholmen kl. 9 f. m.

Augusti 28:de.

Simtäfling å 500 m. i Köhlers stora herrbasäng kl. 8 f. m.

September 4:de.

Velocipedtäfling Stockholm—Upsala—Stockholm. Samling vid Haga grindar kl. 5 f. m. Anmälningar till denna täfling emottagas till och med den 28 Aug.

11:te.

Terränglöpning efter spår om vandringspokalen. 10 km. bana. Samling vid Kongl. Borgen kl. 8 f. m. Start 8,30.

18:de.

Uthållighetslöpning å 1,500 m. Samling och start vid Kavalleriskolan kl. 8 f. m.

25:te.

Kulstötning och gängtäfling å 10 km. - Samling och start kl. 9 f. m. vid Garnisonskyrkogården. Villkor för kulstötning, S. öfver 9 1/2 m., B. öfver 9 m., för gång, S. under 1 t. och B. under 1 t. 3 m.

Såvida ej annat blifvit bestämdt skola anmälningar till täflingarna vara inlämnade till sekreteraren senast 3 dagar före hvarje täfling. Insats för hvarje täfling 50 öre som erlägges före starten.

Öfningsplatsen är vid Kongl. Borgen, där föreringens materialer hållas tillgängliga mot uppvisande af medlemskort.

Alla starter ske på utsatt tid.

I. F. K. I, Stockholm, hade söndagen den 1 maj kl. 9 f. m. skjuttäfling vid Skogsinstitutet. 1:sta pris: E. v. Rosen, 71 points; 2:dra: A. Aaris, 71 points.

Därefter anordnades täflingskjutning om en silfverpokal, som eröfrades af E. v. Rosen för 75 points.

Sterling

Amerikas bästa och elegantaste

velociped

säljes i Upsala hos

A. F. & J. NYMAN

8 Svartbäcksgatan 8.

I. F. K. XXII, Gefle. Följande vilkorsmedaljer hafva eröfrats inom Geflekretsen:

30 mars. Höjdsprång.

H. Holst, bronsmedalj, för 155,5 cm.
Helge Söderbom, d:o, för 155,5 cm.
Gösta Åsbrink, d:o, för 139 cm.

19 april. Kulstötning.

Rich. Anderson, bronsmedalj, för 13,67 m.
(Höger- och vänsterkast sammanräknade, kulans vikt 16 engelska skålpund.)

22 april. Salongsgevärsskjutning.

Hjalmar Öffrell, bronsmedalj, för 104 points.

23 april. Höjdsprång.

H. Holst, silfvermedalj, för 165 cm.

26 april. Kulstötning.

Rich. Andersson, silfvermedalj, för 14,49 m.

»Zetas modell» är namnet på en ny facon af I. F. K:s paradmössa. Vi hänvisa för öfrigt till annonsen.

Cigarretter

Miriaklis, Kalif, Les Lions, El Kahira, Ali Bey
rekommanderas.

Säljes i parti hos

Ivar Lundgren, Wallingatan 11, Stockholm.

Bernhard Öberg & C:o Velocipedaffär

UPSALA, SVARTBÄCKSG. 14

försälja:

FRAM, eget fabrikat

Crescent, Rambler, Columbus,

WIKLUNDS **NORDSTJERNAN**

Homer m. fl.

Lager af tröjor, strumpor, mössor m. m.

RÖK BORGIS

utmärkt tolföres cigarr

säljes i hvarje välsorterad cigarraffär.

Lager hos

Ivar Lundgren, Wallingatan 11, Stockholm.

Till I. F. K:s allmänna täflingar!

Paradmössa, ny modell för 1898, fullt monterad
(Zetas modell), Kr. 3:25

Släpmsössa, (1897 års modell), Kr. 2:00

»Zetas modell» är efter det moderna engelska snittet, med vid kulle etc.

Mätt rundt pannan fordras. All likvid i förskott. Tages 5 st. mössor samtidigt sändas de franco inom Sverige.

Ordres adresseras:

Louis Zettersten.
Oslättfors.

Telegradr. Zettersten, Oslättfors.